

[Einer Jensen.]

Jeg maa sige ligesom det ærede Medlem Hr. Krag: Hvad er der i den Pose? Vi har ikke set, hvad der er i den Pose, vi har blot faaet Løfte om at faa det at se, men det vil sige at for at faa en ekstraordinær Hjælp for nogle faa Maaneders Vedkommende skulde Arbejderne paatage sig en Kontingentbyrde paa flere Millioner Kroner om Aaret ud i Fremtiden. Det er jo en umulig Opgave, for de har ikke Evnen til at betale, og jeg beklager, at man fra de andre Partiers Side har stillet sig paa det Standpunkt. Der er ingen Muligheder for at faa Krisekasser, naar man fastholder det Standpunkt, man nu fastholder.

Jeg maa derfor fortsat anbefale, at man vedtager Indstilling Nr. 1, og beklager, at det ikke har været muligt at naa til Enighed om Sagen.

Jønson: Jeg skal ganske kort gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til denne Sag.

Det ser ud til, at jeg virker særlig uheldigt paa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, naar jeg sidder og hører paa ham. Det ærede Medlem talte om, at jeg brummede. Ja, jeg ved ikke, hvad jeg skal kalde det, men jeg kan jo ikke nægte, at naar vi nu staar lige ved den 1. April, og det Lovforslag, som den højtærede Socialminister har forelagt, skal, om det ophøjes til Lov, udløbe den 1. Maj, saa faar en saadan Lov ikke ret lang Tid at bestaa. Det vil det ærede Medlem vel give mig Ret i. Men hvad det ærede Medlem staar og siger herom, forekommer mig at være ganske forkert, for Lovforslaget om Arbejdsløshedsforsikring blev fremsat i Oktober Maaned i Fjor, og hvis man havde villet gennemføre en Krisekasseordning paa det Grundlag, som foreslaas der — vi har begge været Medlemmer af Udvalget —, saa var Forslaget om denne midlertidige Lov, som Ministeren saa sig nødsaget til at fremsætte i Januar Maaned, simpelt hen ikke fremkommet.

Dette Forslag er dog, som vi alle maa være enige om, blevet behandlet paa en højest mærkelig Maade. Det er blevet gjort gældende i Aften, at vi neppe tidligere har oplevet et Sidestykke dertil, at et af Tingene ikke alene ændrer et Forslag, men kommer med et fuldstændig nyt Forslag, som ikke en Gang er blevet behandlet færdigt i Udvalget. Man har talt om, at paa nogle Omraader mangler vi Oplysninger endnu. Jeg vil dog bede de ærede Medlemmer Hr. Christmas Møller og Hr. Krag kige paa den Pose Oplysninger, vi har faaet; jeg kan ikke

tænke mig andet end, at alle Spørgsmaal er overvejet, og at disse Udtalelser kun er rene Udflugter for at blive fri for en Lovgivning som den, der her omtales.

Nu har man igen i Dag talt om, at Fagforeningerne burde træde støttende til, at hvis f. Eks. Kommunen gav et Bidrag af 1 Kr. pr. Dag, skulde Fagforeningerne fritage sine Medlemmer for Kontingent. Maa jeg gøre de Herrer opmærksom paa, at det Kontingent, der betales til de faglige Organisationer, er et overordentlig ringe Beløb, og saa vidt jeg ved, fritager alle Fag Medlemmerne for Kontingent til den faglige Organisation, saa længe Arbejdsløsheden varer. Men naar Kontingentet til Arbejdsløhedskassen er oppe paa en 3—4 Kr. om Ugen, vil de fleste Arbejdere være ude af Stand til at betale det. Der betales i flere Kasser et aarligt Kontingent af 100—150 Kr. om Aaret, og er det ikke et større Beløb, end man med Rimelighed kan kræve?

Der er talt om Oplysninger; se efter, hvordan dette Forhold er ordnet i andre Lande; det er jo beviseligt, at der ikke er et Land, hvor man har kastet saa store Byrder over paa Arbejderklassen, som man har gjort her. Den Offervillighed og Solidaritet, som Arbejderne har vist i hele Arbejdsløhedsspørgsmaalet, burde Rigsdagen ogsaa tage Hensyn til. Naar en arbejdsløs f. Eks. faar 18 eller 20 Kr. om Ugen i Hjælp, og der skal fradrages et saa stort Kontingent, som det er fastslaet i Loven, saa forstaar man, at Understøttelsen bliver endnu mindre, end man har tænkt i Loven. Men det vil man slet ikke høre Tale om, man vil slet ikke høre Tale om at imødekomme Arbejderne paa dette Omraade.

Nu er det jo fastslaet, at selv ved Loven af 1927 lykkedes det ikke at faa organiseret Krisekasser. Saa kan man jo sige, at Aarsagen dertil er vor Agitation, men man kan ikke bevise det. Grunden er nemlig, at Arbejderklassen ikke kan bære flere Byrder til denne Forsikring, end den gør; hvad jeg synes de Herrer maa kunne forstaa. Hvis Arbejderne kunde det, vilde Krisekasseordningen allerede den Gang være blevet gennemført, men den blev forkastet alle Steder med Undtagelse af de 5—6 Fag, som har dannet Krisekasser.

Det er bevist, at det er umuligt at komme den Vej, det har der været talt om i Udvalget, og jeg kan derfor ikke forstaa; at de Konservative og Venstre ikke vil være med til vort Forslag. Det forekommer mig, at vi ikke fra vor Side har nogen Grund til at beklage os over, at Regeringen ikke har gjort alt muligt for dels at gennemføre denne